

Kolineacje płaszczyzn rzutowych

Def. 1. Kolineację, która ma prostą punktów stałych g i pęk niezmienniczych prostych przechodzących przez punkt P nazywamy kolineacją *środkowo-osową* lub *perspektywiczną*. Prostą g nazywamy jej osią, a punkt P środkiem.

Twierdzenie 1. *Kolineacja ma środek wtedy i tylko wtedy, gdy ma oś.*

Def. 2. W przypadku gdy środek incyduje z osią kolineację nazywamy *elacją*, a w przeciwnym przypadku *homologią*.

Def. 3. Zbiór wszystkich kolineacji o ustalonych; środku P i osi g jest grupą, którą oznaczamy $\Pi(g, P)$. Mówimy, że grupa ta jest *liniowo tranzytywna* gdy dla dowolnej pary punktów $A, B \in \mathcal{P} \setminus (g \cup \{P\})$ istnieje $\pi \in \Pi(g, P)$, taka że $\pi(A) = B$ (mówimy też wtedy, że płaszczyzna \mathfrak{P} jest (g, P) – *tranzytywna*).

Def. 4. Grupę generowaną przez kolineacje perspektywiczne nazywamy *grupą kolineacji rzutowych*.

Twierdzenie 2. *Dowolna kolineacja φ płaszczyzny afinicznej \mathfrak{A} wyznacza jednoznacznie kolineację $\bar{\varphi}$ jej rzutowego rozszerzenia $\bar{\mathfrak{A}}$, która zachowuje prostą \mathcal{U} i odwrotnie każda kolineacja płaszczyzny rzutowej \mathfrak{P} , która zachowuje prostą g_∞ wyznacza jednoznacznie pewną kolineację płaszczyzny afinicznej $\bar{\mathfrak{P}}$.*

Wn. 1. *Rzutowym rozszerzeniem jednokładności jest homologia o osi niewłaściwej, translacji - elacja o osi i środku niewłaściwych, powinowactwa o kierunku nierównoległym do osi - homologia o środku niewłaściwym, a ścięcia - elacja o środku niewłaściwym.*

Wn. 2. *Kolineacja płaszczyzny afinicznej z pękiem niezmienniczych prostych równoległych i bez punktów stałych jest translacją, a z pękiem niezmienniczych prostych przecinających się jest jednokładnością.*

Postulaty Desargues'a i Pappusa dla płaszczyzn rzutowych

(D) : Dla dowolnych trzech trójek Z, A, A' ; Z, B, B' ; Z, C, C' punktów trzech różnych prostych (przechodzących przez Z) punkty $D := (AB)(A'B')$, $E := (BC)(B'C')$ i $F := (AC)(A'C')$ są współliniowe.

(P): Dla dowolnego sześciokąta $P_1, Q_2, P_3, Q_1, P_2, Q_3$, którego trójki wierzchołków P_1, P_2, P_3 i Q_1, Q_2, Q_3 leżą odpowiednio na dwóch różnych prostych g, h , punkty $A := (P_1Q_2)(P_2Q_1)$, $B := (P_1Q_3)(P_3Q_1)$ i $C := (P_2Q_3)(P_3Q_2)$ są współliniowe.

Uwaga 1. Z (P) wynika (D).

Twierdzenie 3. *Płaszczyzna rzutowa jest dezargowa wtedy i tylko wtedy, gdy dla dowolnej prostej g i dowolnego punktu P grupa $\Pi(g, P)$ jest liniowo tranzytywna.*

Twierdzenie 4. Grupa przekształceń rzutowych płaszczyzny dezargowej działa tranzytywnie na zbiorze czworokątów.

Uwaga 2. Ścisła tranzytywność grupy przekształceń rzutowych na zbiorze czworokątów jest równoważna postulatowi Pappusa. W szczególności zachodzi:

Twierdzenie 5 (Podstawowe twierdzenie geometrii rzutowej). Przekształcenie rzutowe płaszczyzny pappusowej jest wyznaczone jednoznacznie przez podanie obrazu czworokąta.

Płaszczyzny rzutowe nad ciałami

Twierdzenie 6. Niech $(F, +, \cdot)$ będzie ciałem, $\mathcal{P} = F^2 \cup F \cup \{\infty\}$ i $\mathcal{G} = \{\{(x, y) \in \mathcal{P} \mid y = mx + b\} \cup \{(m)\} \mid m, b \in F\} \cup \{\{(x, y) \in \mathcal{P} \mid x = c\} \cup \{(\infty)\} \mid c \in F\} \cup \{\{(m) \mid m \in F\} \cup \{\infty\}\}$. Wówczas struktura $\mathfrak{U}(F) = (\mathcal{P}, \mathcal{G}, \in)$ jest płaszczyzną rzutową.

Uwaga 3. Płaszczyzna rzutowa \mathfrak{P} jest izomorficzna z $\overline{\mathfrak{U}(F)}$ wtedy i tylko wtedy gdy spełniony jest postulat Pappusa.

Uwaga 4. W przypadku płaszczyzn spełniających postulat Desargues'a otrzymujemy analogiczny opis $\mathfrak{U}(F)$ przy zastrzeżeniu, że ciało F może być skończone.

Uwaga 5. W obu przypadkach charakterystyka ciała jest równa 2 wtedy i tylko wtedy, gdy płaszczyzna zawiera rzutową konfigurację Fano.

Współrzędne jednorodne

Twierdzenie 7. Niech $(F, +, \cdot)$ będzie ciałem, F^3 – 3-wymiarową przestrzenią liniową nad F , $\theta = (0, 0, 0)$ $\mathcal{P} := \{ \langle x_1, x_2, x_3 \rangle \mid \theta \neq (x_1, x_2, x_3) \in K^3 \}$ $\mathcal{G} := \{ \{ \langle x_1, x_2, x_3 \rangle \in \mathcal{P} \mid ax_1 + bx_2 + cx_3 = 0 \} \mid \theta \neq (a, b, c) \in F^3 \}$. Wówczas struktura $\mathfrak{P}(F) := (\mathcal{P}, \mathcal{G}, \in)$ jest płaszczyzną rzutową izomorficzną z płaszczyzną $\mathfrak{U}(F)$.

$\mathfrak{P}(F)$ nazywamy reprezentacją $\overline{\mathfrak{U}(F)}$ we współrzędnych jednorodnych. Izomorfizm otrzymujemy przyporządkowując prostą o równaniu $x_3 = 0$ prostej w nieskończoności $(\{(m) \mid m \in F \cup \{\infty\}\})$. Wówczas płaszczyźnie afinicznej $\mathfrak{U}(F)$ odpowiada struktura $(\mathcal{P}', \mathcal{G}', \in)$, gdzie: $\mathcal{P}' := \{ \langle x, y, 1 \rangle \mid x, y \in F \}$, $\mathcal{G}' := \{ \{ \langle x, y, 1 \rangle \in \mathcal{P}' \mid ax + by + c = 0 \} \mid (0, 0) \neq (a, b) \in F^2 \}$.

Kolineacje płaszczyzn nad ciałami

Stw. 8. Dla dowolnego automorfizmu κ ciała F przekształcenie

$$\psi : \langle x_1, x_2, x_3 \rangle \mapsto \langle \kappa(x_1), \kappa(x_2), \kappa(x_3) \rangle$$

jest kolineacją płaszczyzny rzutowej $\mathfrak{P}(F)$.

Stw. 9. Dowolny automorfizm liniowy przestrzeni F^3 indukuje kolineację płaszczyzny rzutowej $\mathfrak{P}(F)$.

Uwaga 6. Grupę automorfizmów liniowych przestrzeni F^n oznaczamy $GL(n, F)$. Macierz kolineacji płaszczyzny rzutowej indukowanej przez przekształcenie z $GL(3, F)$ dana jest z dokładnością do proporcjonalności.

Def. 5. Grupę kolineacji indukowanych przez przekształcenia z $GL(3, F)$ oznaczamy $PGL(3, F)$, a $P\Gamma L(3, F)$ oznacza grupę przekształceń postaci $\varphi \circ \psi$, gdzie $\varphi \in PGL(3, F)$

Twierdzenie 10. a) $P\Gamma L(3, F)$ jest grupą wszystkich kolineacji płaszczyzny $\mathfrak{P}(F)$.

b) $PGL(3, F)$ jest grupą wszystkich kolineacji rzutowych płaszczyzny $\mathfrak{P}(F)$.

Uwaga 7. Ciało liczb rzeczywistych nie ma innych automorfizmów niż id , zatem każda kolineacja płaszczyzny rzutowej nad \mathbb{R} jest rzutowa.

Rzutowa klasyfikacja rzeczywistych krzywych stopnia 2

Def. 6. Krzywą stopnia 2 płaszczyzny rzutowej $\mathfrak{P}(\mathbb{R})$ nazywamy zbiór punktów spełniających równanie:

$$a_{11}x_1^2 + 2a_{12}x_1x_2 + a_{22}x_2^2 + 2a_{13}x_1x_3 + 2a_{23}x_2x_3 + a_{33}x_3^2 = 0 \quad (1)$$

przy założeniu, że nie wszystkie współczynniki a_{ij} znikają.

Jeśli oznaczymy $X = \begin{bmatrix} x_1 \\ x_2 \\ x_3 \end{bmatrix}$, $U = \begin{bmatrix} a_{11} & a_{12} & a_{13} \\ a_{12} & a_{22} & a_{23} \\ a_{13} & a_{23} & a_{33} \end{bmatrix}$, to równanie (1)

zapisujemy:

$$X^T U X = 0.$$

Zbiór punktów właściwych krzywej (1) opisany jest równaniem:

$$a_{11}x^2 + 2a_{12}xy + a_{22}y^2 + 2a_{13}x + 2a_{23}y + a_{33} = 0 \quad (2)$$

Twierdzenie 11. Każdą krzywą (1) można za pomocą kolineacji rzutowej sprowadzić do jednej z następujących postaci kanonicznych:

1. $x_1^2 + x_2^2 + x_3^2 = 0$ – zbiór pusty;
2. $x_1^2 + x_2^2 - x_3^2 = 0$ – stożkowa (niezdegenerowana);
3. $x_1^2 + x_2^2 = 0$ – zbiór jednopunktowy;
4. $x_1^2 - x_2^2 = 0$ – suma dwóch prostych;
5. $x_1^2 = 0$ – prosta.

Uwaga 8. Parabola, hiperbola i elipsa nie są afinicznie równoważne, są natomiast równoważne rzutowo (wszystkie można otrzymać jako obrazy (2) w przekształceniach rzutowych).

Uwaga 9. W przypadku płaszczyzny na ciele liczb zespolonych \mathbb{C} klasyfikacja redukuje się do (2), (4), (5), które odpowiadają rzędom macierzy A równym odpowiednio 3, 2 i 1.

Grupy $PGL(2, F)$, $PGL(2, F)$ i $PSL(2, F)$

- Niech $\mathfrak{P}_1(F) := \{ \langle (x_1, x_2) \rangle \mid \theta \neq (x_1, x_2) \in F^2 \}$ i $\overline{\mathfrak{P}_1(F)} := F \cup \{\infty\}$ będą odpowiednio jednorodną i niejednorodną reprezentacją prostej rzutowej nad F . Grupy $PGL(2, F)$ i $PGL(2, F)$ są grupami bijekcji prostej $\mathfrak{P}_1(F)$.
- Dla dowolnej $\psi \in PGL(2, F)$ istnieją $a, b, c, d \in F$, $ad - bc \neq 0$ i automorfizm κ ciała F , takie że:

$$\psi : \langle (x_1, x_2) \rangle \mapsto \langle (a\kappa(x_1) + b\kappa(x_2), c\kappa(x_1) + d\kappa(x_2)) \rangle.$$

- Przy bijekcji $\langle (1, 0) \rangle \mapsto \infty$, $\langle (x, 1) \rangle \mapsto x$ przeprowadzającej $\mathfrak{P}_1(F)$ na $F \cup \{\infty\}$ przekształcenie ψ indukuje następujące przekształcenie ψ' zbioru $F \cup \{\infty\}$:

$$\infty \mapsto \begin{cases} \frac{a}{c} & \text{gdy } c \neq 0 \\ \infty & \text{gdy } c = 0 \end{cases}, \quad x \mapsto \begin{cases} \frac{a\kappa(x)+b}{c\kappa(x)+d} & \text{gdy } c\kappa(x) + d \neq 0 \\ \infty & \text{gdy } c\kappa(x) + d = 0 \end{cases}.$$

- Skrót $x \mapsto \frac{a\kappa(x) + b}{c\kappa(x) + d}$ jednoznacznie określa to przekształcenie i dostajemy:
- $PGL(2, F) = \{x \mapsto \frac{a\kappa(x)+b}{c\kappa(x)+d} \mid a, b, c, d \in F, ad - bc \neq 0, \kappa \in Aut(F)\}$.
- $PGL(2, F) = \{x \mapsto \frac{ax+b}{cx+d} \mid a, b, c, d \in F, ad - bc \neq 0\}$.
- Dodatkowo definiujemy następującą specjalną podgrupę grupy $PGL(2, F)$:
 $PSL(2, F) = \{x \mapsto \frac{ax+b}{cx+d} \mid a, b, c, d \in F, ad - bc = 1\}$.

Twierdzenie 12. a) $PGL(2, F)$ działa ściśle 3-tranzytywnie na zbiorze $F \cup \{\infty\}$.

b) $PSL(2, F)$ działa 2-tranzytywnie na zbiorze $F \cup \{\infty\}$.

Twierdzenie 13. Grupa przekształceń rzutowych prostej, pappusowej płaszczyzny rzutowej $\mathfrak{P}(F)$, jest izomorficzna z $PGL(2, F)$.